

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
TUZLANSKI KANTON
KANTONALNI SUD U TUZLI
Broj: 32 0 K 477465 25 Kž
Tuzla, 23.04.2026. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE!

Kantonalni sud u Tuzli, u vijeću sastavljenom od sudija Merside Sušić kao predsjednice vijeća, te Samira Jusičića i Merime Gutić kao članova vijeća, uz sudjelovanje Jasne Banović kao zapisničara, u krivičnom postupku protiv optuženog F.I., zbog krivičnog djela Nasilje u porodici iz člana 222. stav 4. u vezi sa stavom 1. i 2. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, povodom žalbe branioca optuženog F.I., advokata Stjepana Ćaćića iz Tuzle, protiv presude Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 K 477465 25 K od 05.03.2025. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 23.04.2026. godine donio je sljedeću

P R E S U D U

Žalba branioca optuženog F.I. se uvažava i presuda Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 K 477465 25 K od 05.03.2025. godine se preinačava u odluci o krivičnopravnoj sankciji, tako da se optuženom F.I. za krivično djelo Nasilje u porodici iz člana 222. stav 4. u vezi sa stavom 1. i 2. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, za koje je tom presudom oglašen krivim, na osnovu članova 42., 49. stav 1., 60. stav 2. i 62. stav 1., 2. i 3. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, izriče uvjetna osuda kojom se optuženom preuzima kao utvrđena kazna zatvora iz te presude u trajanju od 1 (jedne) godine i istovremeno određuje da se ista neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od 2 (dvije) godine po pravosnažnosti presude ne učini novo krivično djelo.

U ostalom dijelu prvostepena presuda ostaje neizmijenjena.

O B R A Z L O Ž E N J E

Presudom Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 K 477465 25 K od 05.03.2025. godine optuženi F.I. oglašen je krivim da je na način opisan u izreci presude učinio krivično djelo Nasilje u porodici iz člana 222. stav 4. u vezi sa stavom 1. i 2. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu KZ FBiH), pa ga je sud na osnovu navedene odredbe i člana 41. stav 1. tačka a), 42., 43. i 49. istog zakona osudio na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine.

Na osnovu člana 202. stav 1. u vezi sa članom 199. stav 1. i 2. tačka g) Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu ZKP

FBiH) optuženi je presudom obavezan da plati troškove krivičnog postupka tj. paušalni iznos od 50,00 KM u roku od 15 (petnaest) dana po pravosnažnosti presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

Protiv te presude žalbu je izjavio branilac optuženog F.I., advokat Stjepan Ćaćić iz Tuzle (u daljem tekstu branilac optuženog), zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da drugostepeni sud uvaži žalbu, preinači prvostepenu presudu i optuženom izrekne kaznu zatvora u kraćem trajanju ili uvjetnu osudu.

Tužilac Kantonalnog tužilaštva Tuzlanskog kantona nije podnio odgovor na žalbu branioca optuženog.

Na sjednici vijeća drugostepenog suda, koja je održana u smislu novelirane odredbe člana 319. stav 8. ZKP FBiH (Službene novine FBiH broj 59/2014) obzirom da je branilac optuženog odustao od zahtjeva da se održi javna sjednica vijeća, ovaj sud je ispitao prvostepenu presudu u onom dijelu u kome se pobija žalbom branioca optuženog i po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, u smislu člana 321. ZKP FBiH u vezi sa članom 3. Zakona o izmjenama i dopunama ZKP FBiH (Službene novine FBiH broj 08/2013), pa je odlučio kao u izreci iz sljedećih razloga:

Iz obrazloženja pobijane presude prozilazi da je prvostepeni sud prilikom izbora vrste i visine krivičnopravne sankcije kao olakšavajuće okolnosti optuženom F.I. cijenio njegovo korektno držanje pred sudom, da je priznao izvršenje krivičnog djela te time pomogao sudu u efikasnijem okončanju krivičnog postupka i da do sada nije osuđivan, dok je od otežavajućih okolnosti sud našao da optuženi nije pokazao kajanje za učinjeno djelo niti je dao obećanje da se to neće ponoviti, a posebno kao otežavajuću okolnost sud cijeni da su radnju učinjenja vidjela maloljetna djeca te upornost optuženog u učinjenju krivičnog djela jer ga je oštećena molila da problem riješe kod kuće, ali je isti radnju započeo na javnom mjestu, na autobuskom stajalištu te nastavio dalje vukući oštećenu, kojoj je zadao više udaraca, što je rezultiralo teškom tjelesnom povredom kod oštećene, pri tome je nazivao pogrdnim riječima i upućivao prijetnje ubistvom i njoj i njenim roditeljima, dakle prijetnju je upućivao prema više osoba.

Prvostepeni sud je nadalje, cijeneći sve olakšavajuće i otežavajuće okolnosti, optuženog osudio na kaznu zatvora u trajanju od jedne godine, smatrajući da će se istom dovoljno uticati na optuženog da ne ponavlja izvršenje krivičnih djela, kao i na druge da ne čine krivična djela, a pri tome je imao u vidu da je za predmetno krivično djelo propisana kazna zatvora od 1 do 5 godina te da će se izricanjem minimuma kazne postići svrha kažnjavanja.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji branilac optuženog je u žalbi naveo da je sud pravilno našao olakšavajuće okolnosti na strani optuženog, tj. iskreno priznanje krivnje, jer je optuženi tako omogućio da se krivični postupak brzo i efikasno okonča, da se optuženi korektno držao pred sudom, kao i činjenicu da optuženi do sada nije nikada osuđivan, ali te olakšavajuće okolnosti sud po mišljenju odbrane nije cijenio u dovoljnoj mjeri. Za razliku od suda, odbrana smatra da sud kao otežavajuće okolnosti na strani optuženog nije mogao cijeniti činjenicu da je oštećena u kritičnom događaju zadobila teške tjelesne ozljede, jer te ozljede su bitno obilježje krivičnog djela za koje je sud optuženog oglasio krivim. Odbrana optuženog ukazuje da je sud kao olakšavajuće okolnosti na strani

optuženog trebao cijeniti držanje optuženog nakon učinjenog krivičnog djela, koje se ogleda u činjenici da optuženi u međuvremenu nije počinio bilo koje krivično djelo, pomirio se sa suprugom, te da upravo svjedok oštećena insistira da optuženi ne ide u zatvor jer zajedno žive i puno joj je lakše kako se pomirila sa optuženim jer on čuva djecu za vrijeme dok ona radi, a što proizilazi iz izjave svjedoka oštećene H.Š., koja je izjavu ovjerila kod notara dana 24.03.2025. godine, koju izjavu je branilac dostavio u prilogu žalbe, kako bi je drugostepeni sud imao u vidu prilikom donošenja odluke. Odbrana posebno ukazuje na činjenicu da optuženi i oštećena zajedno žive, da su se pomirili, da se staraju za dvoje malodobne djece starosti 6 i 9 godina, da je optuženi priznao krivnju za navedeno krivično djelo te da se ne radi o osobi koja je sklona činenju krivičnih djela, jer optuženi do danas nije nikada osuđivan, pa odbrana smatra da se u konkretnom slučaju svrha kažnjavanja mogla postići i izricanjem uvjetne osude sa dužim rokom provjere, jer bi se i na taj način omogućilo da optuženi pomogne svojoj supruzi koja je zaposlena, da čuva djecu dok je ona na poslu.

Ispitujući pobijanu presudu u odluci o krivičnopravnoj sankciji u vezi sa žalbenim prigovorima branioca optuženog, ovaj sud cijeni da se osnovano žalbom branioca ukazuje da sud nije u dovoljnoj mjeri cijenio olakšavajuće okolnosti po optuženog i da je izrečena krivičnopravna sankcija prestroga.

Kada se uzmu u obzir olakšavajuće okolnosti na strani optuženog tj. da ranije nije osuđivan i da je priznao krivnju za učinjeno krivično djelo, te kada se posebna pažnja obrati na činjenicu da upravo svjedok oštećena H.Š. insistira da optuženi ne ide u zatvor jer zajedno žive i puno joj je lakše kako se pomirila sa optuženim jer on čuva djecu za vrijeme dok ona radi, na što posebno ukazuje branilac optuženog u žalbi, to ovaj sud smatra da u konkretnom slučaju, da bi se ostvarila svrha izricanja krivičnopravnih sankcija, optuženom nije neophodno izreći kaznu zatvora, već se ova svrha može postići i blažom krivičnopravnom sankcijom, odnosno uvjetnom osudom, te da se radilo o ekscesu u životu optuženog jer osim događaja koji je predmet optužbe nije dolazio u sukob sa zakonom, naravno uz prijetnju opoziva uvjetne osude ukoliko optuženi svoje ponašanje ne uskladi sa zakonom.

Stoga je ovaj sud uvažio žalbu branioca optuženog i pobijanu presudu preinačio u odluci o krivičnopravnoj sankciji, tako da je optuženom za krivično djelo Nasilje u porodici iz člana 222. stav 4. u vezi sa stavom 1. i 2. KZ FBiH, za koje je tom presudom oglašen krivim, uz primjenu članova 42., 49. stav 1., 60. stav 2. i 62. stav 1., 2. i 3. KZ FBiH izrekao uvjetnu osudu kojom je optuženom preuzeo kao utvrđenu kaznu zatvora iz te presude u trajanju od 1 (jedne) godine i istovremeno odredio da se ista neće izvršiti ukoliko optuženi u roku od 2 (dvije) godine po pravosnažnosti presude ne učini novo krivično djelo, cijeneći da je ovakva sankcija adekvatna kada se cijene sve napred navedene okolnosti i da će se istom ostvariti svrha krivičnopravnih sankcija iz člana 7. istog zakona, dok je u ostalom dijelu prvostepena presuda ostala neizmijenjena.

Iz navedenih razloga odlučeno je kao u izreci, na osnovu člana 329. stav 1. ZKP FBiH.

Zapisničar
Jasna Banović,s.r

Predsjednica vijeća
Mersida Sušić,s.r.